

Szerbiában kihirdették az ostromállapotot.

A Ruhr-vidéki sztrájkmozgalom terjedt. A dortmundi kerületben 11, a wittenben 12, a bochumban 7 tárna hagyta abba a munkát. A sztrájkolók a következő követelésekkel léptek fel a kormányval szemben:

1. A munkás- és katonatanács elismerését, 2. a hamburgi egyezménynek a parancsnoki hatalomra vonatkozó szakaszainak azonnali végrehajtását, 3. minden politikai fogoly szabadon bocsátandó, 4. azonnal forradalmi munkásörög alakítását, 5. azonnal politikai és gazdasági kapcsolatra kell lépni az orosz szovjetkormányval, 6. a nyolc órai munkaidőnek azonnali megvalósítása, 7. a rendőrségnek a Ruhr területén és egész Németországban való lefegyverzése.

Az *Abend* írja, hogy a tízek tanácsának ülésén a francziák azt indítványozták, hogy a konferencia rendelje el Románia, Szerbia, Lengyelország és a cseh-szlovák köztársaság haderejének az orosz bolsevizmus ellen való mozgósítását.

A tízek tanácsa ezt az indítványt, különösen az angol és amerikai delegátusok ellenzése folytán elvetette.

A *Corriere della Sera* közli a *Daily Telegraph*-nak azt a varsói értesülését, hogy Bessarabiában kikiáltották a tanácsköztársaságot, melynek az a célja, hogy lehetővé tegye a bolsevikiek behatolását Romániába és ily módon

megvalósítsa Moszkva és Budapest között a közvetlen összeköttetést.

Liskin, a besszarabiai tanácsköztársaság vezetője manifesztumot tett közzé, a melyben Bessarabiának a román iga alól való felszabadítását követeli.

Egy táborba, proletárok!

Kun Béla népbiztos a munkásság egységéről.

(Saját tudósítónktól.)

Kun Béla külügyi népbiztos ma délután nagyhatású beszédet mondott a régi képviselőház ülésében. Ezer meg ezer proletár hallgatta rajongó szeretettel, ezer meg ezer kéz verődött össze tapsra, a mikor azt hangsúlyozta, hogy a magyar proletárságnak ma egy táborban, egy zászló alatt kell küzdenie testvéri együttérzéssel, elszánt akarattal. Minden szava valóságos kalapácsütés volt azok felé, a kik esetleg arra törekednek, hogy megbontsák a proletárok cselekvései egységét és veszélybe döntse a proletárdiktatúrát. Tapsviharok szakították félbe ismételt szavait, jelül annak, hogy a magyar szocializmus egy uton halad nagy célja felé.

Bevezetőül rámutatott arra, hogy a magyarországi proletáriátus most teszi meg az ugrást a szabadság országába, s össze kell szednie minden ímrejét, összes energiáját, hogy ezt a célt elérje s össze ne törje magát ebben a történelmi ugrásban. Majd azt fejtegette, hogy a proletáriátusnak egységesen kell haladnia a maga útján. Ma más a helyzet, mint volt a háború alatt. Akkor valamennyi párt — kivéve az orosz kommunista pártot és az orosz szocialisták egy csoportját — a proletáriátus érdekében ellen viselkedett. Munkásarisztokrácia alakult világszerte, de főleg a gyarmatpolitikát űző országokban, s ez az osztály pillanatnyi érdeklődésében állt a kapitalisták, a kik azzal kenyereztek le a szocialistákat, hogy részt juttattak neki az extra-profitból, a karteljárnakból. *Bérbőlletet kaptak konczul a proletárok, hogy hallgassanak.* Így történt ez az esseni Krupp-gyárban is a többi között, a hol a háború révén szerzett extra profitból simították el az osztályharcot. Ez a munkás-arisztokrácia, melynek *Scheidemann, Henderson, Renaudel* a zászlóvivői, megalkudott és odaállt a háború mellé. A többségi pártok háborus politikája a *berni politikában* folytatódott. Ez a politika eltávolodott a társadalmi fejlődés előmozdítójától: az osztályharctól, s nemcsak a proletáriátus szempontjából jelentett katasztrófát, hanem az egész gazdasági élet szempontjából is.

— A proletáriátus sorsa — mondotta továbbá — nem a kapitalizmus bukásán múlik, hanem a proletáriátus aktivitásán. Főleg most van szükség a cselekvésre, a hatások cselekvésbe helyezésére, az egységes pártküzdelemre. Ma már nincs munkás, a ki a munkásarisztokráciához számítana magát, mert megszűnt az érdeklődés a kapitalizmussal. A proletáriátus rétegödése megszűnt, a mi nemcsak az osztályegységet, hanem a cselekvései egységet, vagyis a pártegységet is jelenti.

Meggyőző szavakkal hangsúlyozta, hogy a falu proletár elemének többsége már fejeződik a városi proletárokkal. Ez nem frazisz, nem hangulateltérés azánt beállítás, hanem valóságos tény s egyben örövendes esemény. A falu proletárai nem kívánják a magántulajdon, sem a földosztást, hanem a nagyjüzemi termelésnek a hívei.

A harcot — hangsúlyozta — nemzetközivé kell tenni. Nyugatról is indul felénk a szolidaritás, s ez nem platonikus, nem elméleti, hanem tényleges. A nyugati

proletárok képviselőinek valóságos áradata tart felénk. Jönnék, hogy segítsenek. Csúpnán a sovinszták törpéi, így a *Fluerások román pártja* áll velünk szemben, de az ő kezük béna és nem árthat a magyar proletáriátusnak, a mely kifejezője lett a proletárok nemzetköziségének és így el nem vesztet. A kishitűek azt mondják, hogy a proletárdiktatúra hazárdjáték. Hát nem az volt a hazárdjáték, a mit ők csináltak, ők, a kik *Wilsontól vártak mindent!* Mi a nemzetközi proletáriátusra támaszkodunk, s most egy a tennivalónk: ne engedjük, hogy a proletáriátus aktivitása egy percze is csökkenjen. Ettől az aktivitástól függ, mennyire emelkedik fel a proletáriátus abból a szánalmas helyzetből, a melybe a kapitalizmus döntötte, s mennyire építi ki önkormányzatát. Most jobban, mint valaha, pártegységre van szükség. Kétféle cselekedni ma azt jelentené, hogy megosztjuk a proletáriátus erejét. Eddig alulról ostromoltuk a kapitalizmust, külön tétörben küzdött az egyik rész, hogy harezba vigye az egész proletáriátust. Ma azonban már nem szabad külön tétörben küzdeni. Most már felülről nyomjuk a tétört, egy táborban kell lennünk s hozzájárulni az építéshez. Szép volt a romboló szocializmus, de most az építő munka a fontos, hogy a ledöntött gátakból megteremtjük a szocializmus útját. Ehhez a konstruktív szocializmushoz kell a cselekvései egység.

A vörös katona-est.

— Saját tudósítónktól. —

A magyar színházak történetében páratlan ez a mai est. Nincs az a színházi tudósító, a ki az utolsó évtizedekben hasonló ünnepre emlékezhetne: a mikor a *szinpadról hangzó nagyszerű beszédek* a felszabadult lelkek minden örömet és ujjongását váltották ki. Régi színházi emberek vagyunk, de ilyen estében nemcsak hogy soha nem volt részünk, de képzeletünket az is felülmutta, hogy színházban e fajta lelkesedés és diadalmamor lehetséges. A legújabb Magyarország története ek lapjain ez a legfényesebb oldalak egyike.

És itt rögtön a *Nemzeti Színházzal* kezdjük, a melynek ma volt hosszú történetében a legnagyobb estéje. A *Marseillaise* gyújtó hangjával kezdődött, folytatódott *Kürti József* szavallatával, és ekkor egyszerre, a függöny mögül előlépett *Pogány József hadügyi népbiztos*, és valljuk be, hogy ez est történelmi jelentősége e perectől fogva kezdődik. Mindannyian régtől fogva ösmertük *Pogány József* kiváló egyéniségét, írói és hírlapírói tevékenységét, a szociális eszmék terén kifejtett lelkes működését, sőt ismertük szónoki képességeit is. De a hogy ma este, a forradalmi tüzek hevében kigyulva, az őszinteség lángjától áthatva, megjelent és beszélt a közönség előtt, a legnagyobb forradalmi szónokok egyikének bizonyult, a szó, a kifejezés, a hang, a meggyőzés olyan művészetnek, mint a milyen egy *Danton* vagy egy *Camille Desmoulins* lehetett.

Már első szavainál azt a sajátságos légtört teremtette maga körül, a mi csak a legnagyobb szónokok kiváltsága: hogy már első szavuk, mint a mennydörgés a nyújtat, megragadja a hallgatóságot és azontul a hangjának megejtő csengése, szélviharhoz hasonló felszívítása, lenyűgözte a közönséget és valósággal rabjává tette. Apostolok beszélhetek így! A legszélőbb eszméknek lehetnek hajdan ilyen harsonás hirdetői. De a mi ennek az *elragadó és igaz beszédnek* olyan rendkívüli etikai értéket kölcsönzött a maga művésziességén kívül, ami ezt az egész forradalmi szónoklatot a *Vörös hadseregről* a legnagyobb csúcokra emelte föl és ugyszólván *akcióvá* tette, az az volt, hogy itt csakugyan *egy lélek zengett* és csakugyan *egy ember beszélt* a szónak legnagyobb és legbecesebb értelmében.

Egyszerűen paragrafusokba szedni és márványba vézni lehetne azokat a gondolatokat, kifejezéseket és eszméket, melyek *Pogány József* beszédét a szívünk örömehez hozták közel és a mely az egész hallgatóságban: nőkben, férfiakban, fiatalban, öregben, azt a sajátságos mámort váltotta ki, a mit nem érez az ember, csak a legizőbb meggyőződések és a legnagyobb tehetségek megnyilatkozása előtt. És még egyszer, ez volt a *Nemzeti Színháznak* legszebb estéje.

A beszéd közben és a beszéd végén az egész közönség elfagadtatva, mint egy ember felpatiant helyéről és maga is szinte kigyulva a forradalmi hávban, kiáltotta:

— *Éljen Pogány elvtárs!*

— *Éljen a proletárdiktatúra!*

Pogány megrázó erejű beszéde után szavallatok következtek, majd a szinpadról felhangzott az új internacionálé, melyet a közönség állva hallgatott végig. Ezután megkezdődött az előadás: *Bródy Sándor* kitűnő színművét, a *Dadát* játszották *Bajor Gizivel* a czimszerepben.

Az *Operában* a régi rezsim utolsó diszleadásának, a „*Daliás idők*”-nek más volt a közönsége, mint a mai estének, mikor, mint a főváros minden színházában, úgy itt is *vörös katona-est* rendeztek. Akkor rendezes tábornokok, frakkos grófok, gyöngyös, gyémántos dáma, kényeskedő ficsurak, nyafogó hölgyikék lepték el a nézőteret. A páholyokban miniszterek, főherczegek terpeszkettek és a diszpályban maga, az azóta bizony Svájcba szökött király. Utott közönséggel, fitymálva hallgatták a szereplő művészeket és nagykegyesen csak néha-néha mozdult kicsinylőleg tapsra a kezük. Ma proletárok ültek ugyanezeneken a bársony zsolyékon és szegény emberek, munkások foglalták el ugyanezeket a páholyokat, még a volt királyt is. De milyen szeretettel, milyen odaadással, milyen lelkesedéssel figyelték a szereplők minden szavát, a zene minden egyes taktusát. És hogy zúgott, hogy mennydörgött a taps az áriák, a felvonások befejeztével.

Az estét egy forradalmi himnuszszal kezdték meg, melynek ismeretlen nevű franczia munkás a szerzője, de ismerős a keletkezésének ideje, és ez: a franczia kommün. A himnusz után jelent meg *Beregi Oszkár* a biborvörös diszlekezés előtt, majd az est ünnepi szónoka, *Weltner Jakab*. A régi társadalmat hasonlította össze az újjal, a most keletkezővel; annak sorolta fel egbekiáltó bűneit, kevesek felé mosolygó derűjét és ezzel helyezte szembe azt, melynek most épülnek alapjai, mely átmenetileg szenvedéseket hordoz magával, de a melynek eredménye az általános jólét, az általános, mindenkit megillető igazi emberi élet lesz. A régi, kancsakulát harezba kergetett katonáról beszélt még és az igazi hősről, a „*vörös katonáról*”. Szavait szünni nem akaró taps rekesztette be. A *Bajazzók* került ezután színpadra és a *Coppélia*, igaz gyönyörűsége a leghalásabb közönségek: a proletároknak.

Pont hat óraker felharsant a *Vigszínház* stucco falai között a munkásdal, a *Marseillaise*. Azután mintha láthatatlan kéz ütne mély sebet a szinpad mellén, háromszögbe széthasadt a függöny és megmutatta a rivalda szívet. A piros színnek a biborig futó skálája sötétlett a függöny résén át. Egy pillanattal néma esend, melyet tapsorkán vált fel. *Kun Béla* áll a dobogón. Fekete zakatja élesen határolja alakját, fehér kezei az előtte álló asztalon pihennek. Felsötteste ide-oda leng, mintha kisérné szavainak ritmusát. Oroszországról beszél, az orosz vörös hadseregről. Elmondja, hogy váltzik át a proletárság kezében az elnyomott fegyverre a szabadság harci eszközévé. Megérteti, hogy miért van szükség a *Vörös Hadsereg*re. Azzal fejezi be szavait: „*Be a Vörös Hadseregbe!*”

Ekkor felzúg újból a taps. *Bokányi Dezső* éles hangja szakítja félbe az ünneplést. Kiméltlenül ostorozza a polgárságot és lángoló szavakkal hívja fel a proletárságot a *Vörös Hadseregbe* való belépésre. Mikor összezsugorodik a függöny, mintha egy nagy fátyalt oltanának el, melynek fénye azonban ott maradt a lelkekben. Soha forróbb légtörben nem játszott színész, mint a mely ma a függöny fellebbenésekor a „*Liliomot*” fogadta.

A *Városi Színház* homlokzatán hatalmas vörös zászló jelzi a színházak ünnepi estéjét. A nagy térségen ember-ember hátán. Mind befelé igyekeznek s az ajtók alig győzik befogadni a nagy áradatot. A nézőtér zsúfolt. Lelkes hangulatu munkások és munkásoktól töltik meg a széksorokat. A csillár elsötétül, a zenekar rákezd a *Marseillaise*-re. A közönség mint egy ember ugrik fel helyéről s állva hallgatja meg a proletárság himnuszát. Alig csitul el a felzúduló taps, mikor szétmegy a függöny s a vörös drapériákkal díszített szinpadon felállított, vörös zászlókkal és ugyanilyen redőzettel ékeskedő emelvényre felmegy *Sik Rezső* és elszavalja *Farkas Antal Jón az ősem* című költeményét. Újabb tapsvihar. *Siket Inke Rezső* váltja fel a *Farkas Bélának* a *vörös hadsereg* című költeményével készíti újabb tapsokra a közönséget. *Tapolcazi Dezső* jön most a szinpadra s bejelenti, hogy *Vágó Béla* helyettes belügyi népbiztos mond beszédet. A bejelentést és az emelvényre lépő *Vágót* zúgó éljenzés fogadja.

Csendes hangon, meggyőzően és megkapóan beszél. Nemcsak azzal ragadja magával hallgatóit, a mit mond, hanem azzal is, a hogyan mondja. A vörös katonáról szölt, a proletár társadalom védelmezőjéről s természetesen megemlékezett a proletárság küzdelmeinek mártírjairól is. Beszédének ezt a részét kegyellete jelül állva hallgatta meg a hallgatóság. Nagyszabású előadásának további folyamatát többször szakította félbe a zsúfolt nézőtér éljenzése és tapsvihara. Mikor pedig külső és belső helyzetünket egyaránt felölölő hatalmas beszéd azzal a buzdítással végezte, hogy minden épkezláb munkás lépjen be a *Vörös Hadseregbe*, mert az erős, fegyverezett és jól megszervezett vörös gárda minden belső és külső ellenség ellen megvédi a proletárság ifodalmas forradalmából megszületett dolgozó társadalmat, szünni nem akaró viharos lelkesítés fogadta szavait. Beszéde biztosan számtalan új jelentkezővel fogja gyarapítani a *Vörös Hadsereg* haderejét.

A nagy hatást keltett beszéd után pár percz szünet következett, melynek tartama alatt lelkesen vitatták meg a hallgatók *Vágó Béla* szavait, majd *Huszka* és *Martos* nagyszerű operettje, a *Lili háronó* került színpadra eleve.

gördülékeny előadásban. A közönség sokat tapasztalt a szereplőknek.

A Magyar Színház nézőterét szintén az utolsó helyig megtöltötte a proletárok lelkes tömege. A mikor a nagy csillár kialudt és a vörvörös selyemfüggönyt megvilágították a rivalda lámpái — halotti csend támadt. Látszott, hogy más közönség ül a páholyokban, a széleken, mint valamikor régen. A függöny elé lép a színház egy tagja és bejelenti, hogy a vörös katonák napján Garbai Sándor fog szólni a közönséghez. Feszült, nagy figyelem, áhitatos, mélyes csend. A függöny szétrebben és megjelenik a színen Garbai Sándornak, a forradalmi kormányzótanács elnökének férfiás, szép alakja. Tapsvihar fogadja. Szék és asztal van a színen, de Garbai nem ül az asztal mellé. A rivalda elé lép — és beszélni kezd. Rövid, tömör mondatokban beszél és az egymást kergető gondolatok, képek, hasonlatok mint pörölycsapások hullanak a régi világ kiválasztottjainak, kizsákmányolójainak és kiváltságosainak fejére. Szólt a kapitalizmusról, a mely eddigelé milliók és milliók vérért szivta, milliók életét követelte áldozatul; szólt a nyugati imperialiszmusról, a mely mindenféle hazug jelszavakkal a régi rabságba akarja hajítani a dolgozókat millióit, a mely Magyarországot szétdarabolja és egyik részét a bojáruralomnak szolgáltatja ki; szólt a szenvedésről, a nyomorról, a verejtékről, az elnyomatásról, a multak súlyos és megbocsáthatatlan bűneiről — és szólt a jövőről. A jövőről, a mely szép lesz és jó lesz és boldog lesz. Az eljövendő világról, a mely a dolgozó világ lesz.

Az elnyomatás láttán — ugymond — nekünk Kelet felé kell tekintenünk, a hol a proletárok dolgozó milliói hadat üzentek a kiszípolozók uralmának. Új világ alapjait kell leraknunk és ehhez a munkához fegyhezett hadseregre van szükség. Bár a szenvedések hosszú és nehéz napjai szakadnak reánk, könnyen el fogjuk azokat viselni, mert a szenvedések jutalma: a szabad és boldog emberiség lesz. Beszél arról, hogy a jövőben a kultúra és a tudomány közkeze lesz, hogy senkinek sincs oka rettegni az eljövendő új világtól, a ki dolgozni tud és akar, mert ennek az új világnak a munka és a tudás lesz az alapja. Ha sikerül megteremteni ezt az új világot, akkor érdemes volt élni, érdemes volt mindent kockáztatni. Mert mit tesz az, ha felül ki is alszik néhány tündöklő csillag, ha ugyanakkor alul millió és millió gyertya gyulad fel és világosságot áraszt az emberiségre. A forradalom a közreműködés minden formájában számít a dolgozó társadalomra. A ki szebb és jobb jövőt akar, az lépjen be a Vörös Hadseregbe!

Perczekig tartó tapsorkán zugott fel, a mikor Garbai befejezte beszédét. A lelkesedés csillapultával Tarnai Ernő Petőfi: Egy gondolat bánt engemet... Pártos Dezső Farkas Antal: Jön az öcsém... és Vágó Béla Farkas Béla: A vörös hadsereg című költeményét szavalta el. A közönség mindhármukat megtapsolta. Rövid szünet után a színpadról ágyuk dörgése és dobok pergése hangzott fel, a függöny szétárult és... benne voltunk a francia forradalomban. Sardou Szókimondó asszonyosságát adták.

A Király-Színház nézőterén a lelkesedés szent tüzeben kigyulladt arczokat láttunk. Vörös arczokat a vörös katonák napján! A Marseillaise hangjai lobbantották lángra a lelkeket? Mint a lávafolyam, úgy terjedt a dal, nemcsak a nézőterén, de bent a szívekben is. A mikor a taktuspálya felemelkedett s a proletárság szent indulójának első hangjai elhangzottak, mint egy belső villanyütésre emelkedtek fel helyeikről az ünnepi est vendégei. Azután hosszú, csattanó taps, fergetege a lázas érzelmeknek. Szétvált a függöny, piros abroszszal terített asztal előtt Szirmai Imre szavalta el Petőfi „Egy gondolat bánt engemet” című költeményét. A nagy költő lelket markoló mondatai után Ildás Aladár, a színház tagja: Farkas Antal „Jön az öcsém”-jét szavalta. Ezuttal is szívekbe markolt és mélyes hatást keltett. Szirmai Imre másodsor is megjelent a színen s most Farkas Imre lelkesítő strófáit adta elő: A vörös katonát. Három vers, három tapsvihar, mely azért csillapult hamarosan, mert a közönség már türeimtellenül várta a bejelentett szabadelőadást.

Most a függöny előtt, a reflektor piros tüzeben feltűnt az ünnepi szónok alakja. Szamuelyi Tiboré, a helyettes hadügyi népbiztosé. Fiatal, karcsú férfi, a katonák közül sokan felismerik és feszült érdeklődéssel várják a szótát. Acélos, csillogó hang, úgy vág mint a penge. A vörös lobogóról szól, melyet most a vörös kard helyett hordoznak körül. A vörös lobogó parancsa az, hogy üzzük el a habozókat, a tétovázkat, az aggodalmaskodókat! A ki nem esküszik fel a vörös lobogóra, a ki nem katonája a Vörös Hadseregnek, a ki közömbös és semleges, az csak ellenség lehet. Mert most olyan napokat élünk, hogy a termelő munkásnál is fontosabb a Vörös Hadsereg munkája!

Az izzó szavaktól meggittasultak a lelkek. Perczekig viharzott a lelkesedés, még harmadszor is felgördült a függöny s a színészek megkezdhetők a zenés játék előadását.

A Budapesti Színházban, a hol most a Margitszigeti Színház tartja előadásait, a Vörös Katona-estet szintén a Marseillaise-sel nyitották meg. A nyitányt nagy áhítattal hallgatta a szépszámu közönség. Utána B. Kovács Andor Farkas Antalnak „Jön az öcsém” című győ-

nyörü, hangulatos költeményét szavalta el zajos hatással, majd Vámos Árpád, a Margitszigeti Színház titkára Farkas Bélának A vörös hadsereg című lelkesítő versét adta elő. Végül a Tul a tengeren című operettet játszották, a melynek főszereplőit, Balogh Bóskét, Della Dónna Eugéniát, Nyárait, Hortit és Raskót egész estén át meleg ünneplésben részesítették, az ének- és táncszámokat pedig sűrűn megisméltették.

A Madách-színházban a Vörös Lobogó egy munkatársa tartott toborzó beszédet, utána Vitéz Miklós érdekesítő előadást „Művészet a forradalomban” címmel. Molnár József Petőfiné „Egy gondolat bánt engemet” című költeményét szavalta, majd Darvas Ernő „Siess öcsém Szibériából”, a forradalmi költészet ezen utolsó termékét adta elő. A közönség hála-lásan tapsolt.

Különösen vonzó volt a Belvárosi Színház programja. Kunfi Zsigmond nagyhatású beszéde megragadta, szinte fanatizálta a közönséget. Szívszorogva hallgatták minden szavát ennek a rendkívüli elmének és alig győztek betelni csodálatával. Ereje volt és rendkívüli sulya volt, meggyőzött és lelkesített. A Vörös Hadsereg szent hivatásáról szólva megértette minden eggyessel, hogy a miről itt beszél, az mindannyiunk jövőjét, az egész felszabadult Magyarországot boldogulását szolgálja. Pető Attila, Kőrmendi Kálmán és Bérczy Ernő szavataikkal sokban hozzájárultak az est kitűzött céljához.

A Medgyaszay-Színház bejáratánál vörös lobogó üdvözli a közönséget. Itt az előadás közben folyt le az ünnepség. A zenekar és az énekkar közreműködésével a Kommunista himnusz adták elő. Kabok Győző Egy gondolat bánt engemet... Petőfiné mindig lelkesedést szülő versét szavalta nagy hatással. Utána Medgyaszay Vilma lépett a függöny elé és az Előre című verssel szinte magával ragadta a hallgatóságot. Végül Károlyi Leona szavata zárta be a sort.

Mikor este a színházi előadások után a közönség kitódult Budapest utcáira, bizonyára sokan hozták magukkal azt a szent hitet, hogy nem cseengtek el hiába a lelkesítő, tettere hívó szavak.

A fehér terror bünei.

(A háború tíz millió áldozata. — Az orosz ellenforradalmárok átlátás bünei. — A német és osztrák burzsoázia kegyetlenkedése Ukrajnában.)

A moszkvai III. Internacionale.

A kommunista Internacionale moszkvai kongresszusa, a mely márczius 16-tól 30-ig ülésezett a fehér terrortól, a következő határozati javaslatot fogadta el:

A kapitalista rendszer kezdettől fogva a rablás és a tömeggyilkolás rendszere volt.

A borzalmak régi halmazata, a gyarmati politika, a mely biblival, vérbajjal és pálinkával egész törzsek és népek kiméletlen kiirtását vonta maga után, a világtermelést emberi holttestek termelésévé változtatta, imé ez a kapitalista rend képe.

Az uralkodó osztályok a harcsteren több mint tíz millió embert gyilkoltak meg

Az osztrák monarchia az ukrán és a cseh parasztok és munkások felkelését vérbe fojtotta. Az angol burzsoázia az ír nép legkiválóbb képviselőit hurezolta vérpádra. Amerikában a burzsoázia meglincselte az internacionalistákat.

A kapitalista rend fentartásáért való harcban a burzsoázia a fehér terrorral teljes undorító meztelenségében leplezte le magát.

Oroszországban a szociálforradalmárok és mensevikiek uralma alatt a munkások é parasztok ezrei töltötték meg a fogházakat és tábornokok engedelmetlenség miatt egész ezredeket irtottak ki. Az Ural és a Volga vidékén a cseh-szlovák fehér gárdista bandák az elfogottaknak kezét-lábát levágták, a Volgába fojtották vagy elevenen temették el őket. Szibériában a tábornokok a kommunisták ezreit verték le és megszállhatatlan tömegű munkást és parasztot semmisítették meg.

A német és az osztrák burzsoázia, valamint a szociális árulók eléggé kimutatták kannibál természetüket, a midőn Ukrajnában szállítható vasbátokra akasztották fel az általuk kirabolni munkásokat és parasztokat és a kommunistákat, saját országaik szülőitjeit, a mi osztrák és német civtársalukat.

Finnországban, a polgári demokrácia országában támogatták a finn burzsoáziát abban, hogy tizenhárom-tizennégyezer proletárt agyonlőjenek és több mint tizenötezeret a börtönökre halálra kiozzanak. A halálraitét asszonyokat arra kényszerítették, hogy maguk ássák meg

sirjokat. Viborghban finn és orosz férfiak, asszonyok és gyermekek százait mészárolták le.

A német burzsoázia és a német szociáldemokraták országukban a kommunista munkásfelkelés véres elnyomásával. Liebknecht és Luxemburg Róza bestiális meggyilkolásával és a spartakista munkások agyonverésével és megsemmisítésével a reakziós düh tetőfokára hágtak.

A fehérek tömeg- és egyéni terrorja, ez az a zászló, amely alatt a burzsoázia sorakozik.

Ugyanez a helyzet Magyarországon és Angliában, Csehszlovákiában, Lengyelországban — mindent. A polgári gyilkosok nem iadnak vissza semmiféle gyalázatos tétől.

Uralmuk megerősítésére fellángoltatják a sovinizmust és óriási zsidópogromokat rendeznek, a melyek messze meghaladják a cári rendőrök által organizált pogromokat

így például az ukrán polgári demokrácia a menseviki Petljurával az élen vagy a lengyel polgári demokrácia élén Pilsudskival.

A »Nemzetek szövetsége«, a melynek alkotói nyilatkozatai szerint a békét kellene hoznia, véres harcra száll valamennyi ország proletariátusa ellen.

Az entente-hatalmak, a melyek uralmukat akarják megmenteni, állig felfegyverzett csapatokkal egyengetik a hihetetlenül brutális terror utját.

A midőn a kommunista Internacionale első kongresszusa megátkozta a kapitalista gyilkosokat és szociáldemokrata pribékjeit, felszólítja minden ország munkását, feszítsék meg erejüket, hogy a kapitalista uralom hatalmának leverésével öiökre véget vessenek a gyilkolás és rablás rendszerének.

Segítséget Magyarországnak!

A kommunista Internacionale szótata a világ összes munkásaihoz és katonáihoz.

Zinovjev elvtárs Moszkvából Kun Béla külügyi népbiztos címére a következő táviratot intézte:

Minden ország munkásainak és katonáinak küldi a kommunista Internacionale! Elvtársak!

Magyarországon az egész hatalom átment a munkásság kezébe. Az entente-országainak imperialistái Magyarországhoz egy új ultimátumot intéztek, a melylyel

meg akarták fosztani az országot minden életforrásától, el akarják rabolni egész függetlenségét és területén keresztül akar az entente imperializmusa az orosz szovjetköztársaság ellen hadjáratot intézni.

A magyar burzsoázia nem egyezhetett bele ebbe a rabló ultimátumba, miután a magyar proletariátus nélkül erőtleneke érezte magát az entente imperialistáinak s vércsapoló követeléseinek visszautasítására, a nép dühének kitörésétől félve a magyar burzsoázia nem tudta elhatározni magát, hogy az entente imperialistáinak ultimátumát elfogadja és vörző szívvel kénytelen volt átengedni helyét a munkásoknak. Az entente imperialistáinak új rablási kísérletei Magyarország ellen megsietették a Tanácsköztársaság megszületését Magyarországon. A magyar burzsoázia erőtlenségében nem tudta megvédeni az országot a pusztulástól s csak különös csupaszágában mutatta meg a burzsoáziának ezt a történelmi szerepét. Helyét a hatalmas proletariátus foglalta el és a rabló imperialisták új kísérleteket fogtak tenni a fiatal magyar tanácsköztársaság felgyújtására. A burzsoázia urak nem elégszenek meg a magyar szociálista köztársasággal szemben azokkal a rágalomokkal, a melyeket 16 hónapon keresztül az orosz Tanácsköztársasággal szemben hangoztattak.

A francia imperialis kormány arra készül, hogy rázudítsa a magyar munkásokra a maga katonáit és rászítsa a magyar szovjetköztársaságra a román és cseh-szlovák hadsereget.

Sikerül-e ez a pokoli terv, ettől függ legszorosabban Magyarország munkásainak a sorsa és ettől függ igen jelentős mértékben a proletárforradalom legközelebbi sorsa Európa összes többi országában.

A kommunista Internacionale nevében azzal a felhívással fordulunk minden ország munkásaihoz, siessetek segítségére magyar munkás- és paraszttestvéreinknek.